

לא לגניזה

מאת חיים שורר

לאחר שבועות רבים-רבים של חוסר-יכולת לכתיבה, שעדיין לא נסתיימו בעצם, אמרתי לגשת לקיום הבטחה — לכתוב על נושא שיש לו ענין עם ותיקות הרבה, ומכבר היה ראוי גם ראוי שיעמדו עליו ב"דבר".

והנה לא עלה על דעתי שבמקום ותיקים-ותיקים לא אוכל שלא להתחיל דברי הפעם בלי אגלי דמע רותחים-צורבים לשמותיהם של שניים כל כך לא ותיקים עדיין, שנקטפו משום-מה כל-כך לא בעתם.

שנים רבות למדי לא ראיתים ואיני יודע — ואיני רוצה לדעת — מה ואיך נשתנו. ודאי נשתנו עם הגיל, עם הסבלות, עם העבודה הקשה. ואין לי כל ספק, כי היו שניהם אנשי עבודה קשה. אבל לי הם נשארו כבילדותם, כבפינותיהם השונות — ולבי שותת דם על א ב י ב ה דיין החמודה, ה-מתוקה, שאהבתיה מכל בני ביתה, אהבה שלא היתה תלויה בשום דבר וכמדומה לא גיליתיה לאיש מעולם.

ועל שום מה, רבונו של עולם, לא יכלה להוסיף ולהנות עוד מזיוה של שמש עולם זה, גם אם הוא רחוק כל-כך מזיו לעתים כה קרובות?